

Twee benen. Twee handen. Twee cilinders.

De allerbeste motorfietsen hebben twee cilinders. Alle andere zijn niets anders dan 'n hoop ijzer; tweede keus.

Ik heb maar twee benen. En twee handen, voor gas, koppeling en rem. En twee hersenhelften. En soms, ja soms bespeur ik twee zielen in mijzelf. Hoeveel cilinders heeft dus de optimale motorfiets? Ik bedoel maar. Twee is genoeg.

De eerste grote, echte motor waarop ik mocht rijden, was een Honda CB 750. De beroemde viercilinder, waarvan de glanzende brochure (prijs: 6990 gulden) lange tijd boven mijn bed heeft gehangen. Mijn neef Klaas had - jaren later - een van die legendarische helse machines. Klaas liet mij er een paar kilometer mee rijden. Achttien jaar was ik toen. Al mijn onbewuste weten hoe gevaarlijk een snelheid van 80 kilometer per uur was, in die smalle straten van onze stad, werd met één beweging van de gashendel weggeblazen. De Honda liep als een ontketende. Honderd, honderdtien, ho... ho... ik vlóóg door de smalle stegen. De lol van het motorrijden had op die dag gemakkelijk tot een vroegtijdig einde kunnen komen.

Toch ben ik een schijnheilige bepleiter van de ware en zuivere leer van de tweecilinder. Want het ergste aan mijn heilige twin-religie is: ik ben een bekeerling, en zulke duivelskinderen gelden terecht als de onverbiddelijkste voorvechters. Jarenlang heb ik viercilinders bereden, zowel de wilde als de milde, en ik weet dan ook maar al te goed: viercilinders maken de duivel in mij wakker.

Geef ik een klein beetje gas dan gebeurt er ook maar een beetje. De vier kleine kolven geven lichte schokjes, ze zingen: "Hier zit le-e-e-ven iiiin", en dat doen ze verleidelijk zacht. "Geef wat meer", zingen ze. De rechterhand geeft wat meer, en er gebeurt wat meer, totdat het zoemen van de viercilinder aanzwelt tot rollen en grommen, tot rochelen, steunen, schreeuwen, en tot 'n hartkloppend jachten en jagen. Zo'n motor drijft mij tot in het rood. Ik ben toch zeker geen oude man, die dit hooggebergte van pols- en hartactiviteit probeert te vermijden op grond van puur zelfbehoud? Vier cilinders, en dan het gas maar half opendraaien... dat verveelt me al snel.

Nee, een motor moet leven, moet beven, razen en dansen als een dwaallicht, en wel vanaf de eerste meter, niet pas wanneer ik voor mijn eigen armzalige leven begin te vrezin. Hij moet me pakken - als een tweecilinder!

De aankondiging

De openbaring begint eigenlijk al bij het aanraken van de startknop. De twin wordt wakker (op een manier die mij bekend voorkomt) met wat onwillig knorren en brommen, en na de eerste draai aan de gashendel gromt hij in de diepte met de stem van een sluimerende beer. Alleen reageert dit beest met veel meer heftigheid op de koppeling dan een viercilinder.

De belevenis begint al in het onderste bereik van de toerenteller, en het toverwoord is koppel. Bij het bord 'einde bebouwde kom', zonder hectisch terug te moeten schakelen, gewoon even het gas opendraaien en met genoeg aanhoren hoe de beer het asfalt verslindt - dát is MIJN motorgenot. Ik heb tijd om het gras te ruiken, de bomen te zien en om in mijzelf naar binnen te kijken. De twin masseert de ziel in plaats van ze te kietelen.

Bovendien is de tweecilinder individueler. Er zijn meer bouwvarianten, en dus meer mogelijkheden om je persoonlijke favoriet te kiezen. De evolutie heeft ons allerlei soorten opgeleverd: V-twin, twee-in-lijn, in de

lengte of in de breedte geplaatst, elk met een eigen geluid, een eigen stijl. Daar gaat het toch om; het eeuwige zoeken naar de motorfiets die het beste bij me past. Ik weet het nog steeds niet helemaal zeker, maar één ding staat vast: hij zal twee cilinders hebben.

Ik zal niet verzwijgen dat juist die bonkige twins met al hun vibraties de motorrijders doen schudden op hun machine, en na een lange rit hun handen levenloos kunnen maken. Maar dat maakt niet uit, offeren verdiept het geloof, en dat luidt: Twee is genoeg.

Ik heb maar twee benen. En twee handen, voor gas, koppeling en rem. En twee hersenhelften. En soms, ja soms bespeur ik twee zielen in mijzelf. Hoeveel cilinders heeft dus de optimale motorfiets?
Ik bedoel maar. Twee is genoeg.

(oorspr. Duitse tekst: Joachim Staat - © vertaling: Hans Vogels, 2010)